

van het eigen verdiende geld of van hun zakgeld iets kunnen doen. Ook zij horen er bij. Juist zij. Straks zal, menselijkerwijs gesproken, de Vrije Universiteit voor hun rekening liggen en wij kunnen hen dat nooit te vroeg doen inzien.

Deze dingen spreken vanzelf, zegt U?

U hebt gelijk, maar we moeten toch op deze vanzelfsprekende dingen de aandacht wel eens vestigen. Het blijkt er nodig.

Nu het einde van de actie in zicht komt, horen we namelijk van een enkele plaats, waar men een paar grote giften heeft gevraagd en gekregen. Daarmee was de raming bereikt en werd de „actie” afgesloten.

Maar dit is er natuurlijk geheel naast. In zo'n plaats is de actie (nog) niet gevoerd, al is het geraamde bedrag er dan ook.

Het jubileumgeschenk moet zijn een geschenk van het gehele volksdeel dat de V.U. lief heeft en draagt. Allen moeten worden gevraagd om mee te doen. De grote giften kunnen we niet missen. Maar de kleine bijdragen evenmin.

Het gaat toch niet alleen maar om *geld* bij deze actie?

En de contributies niet vergeten!

Dat de aandacht op de miljoenactie gericht was en is, kunnen we alleen maar toejuichen. Dat was nodig om het doel te bereiken.

Maar... we moeten de contributies toch niet geheel uit het oog verliezen. De V.U. heeft de opbrengst daarvan heel hard nodig; zal op verhoging en nieuwe contributies moeten aandringen, omdat de dagelijkse uitgaven in sterke mate stijgen.

Denkt U, correspondenten, aan de inning van de kwitanties? Er zijn enkele die over 1954 nog niet afrekenen. Dat gaat niet goed.

En willen de leden en begunstigers, die gewend zijn per giro te betalen, hun overschrijving in deze maand verzorgen? Een herinnering kost tijd en geld en met beide willen we graag zuinig omgaan.

B.F.

Het jubileum van vijf en twintig jaren

Wij gaan een jubileum van onze Universiteit tegemoet. Zij bestaat straks drie kwart eeuw. De toebe-reidselen voor het vieren van dit gedenkwaardig feit worden getroffen.

Onwillekeurig stellen wij onszelf de vraag, hoe het ter gelegenheid van vorige jubileumjaren is toegegaan. Nu zijn er nog slechts twee van dergelijke gelegenheden geweest. Het was toen de Universiteit het eerste kwart en toen zij het tweede kwart van een eeuw bereikte. Die tweede gebeurtenis ligt bij verscheidenen onder onze lezers nog in het geheugen. Anders staat het echter ten opzichte van de eerste maal, dat men zich kon opmaken tot feestvieren. Daarom wil ik uit de verslagen het een en ander mededelen over dat jubileum van vijf en twintig jaren.

Het herdenken van het 25-jarig bestaan vond plaats in de jaarlijkse samenkomst van de Vereeniging voor Hoger Onderwijs op Gereformeerden grondslag, die te 's-Gravenhage belegd werd op 5 en 6 Juli 1905. Directeuren hadden namelijk geoordeeld, mede op advies van curatoren en de senaat, dat voor een samenkomst om het bedoelde feit ook buiten de eigenlijke universitaire kring door velen feestelijk te doen gedenken, de vergadering van 6 Juli beter gelegenheid bood, dan er op de stichtingsdag zelf, op 20 October zijn zou.

De namiddag-samenkomst op de vermelde datum werd uitsluitend aan dit doel gewijd. Directeuren hadden aan Prof. Dr J. Woltjer verzocht een ge-

dachtenisrede te houden, terwijl voorts nog aan enkele anderen gelegenheid zou geboden worden een woord te spreken.

Zo gebeurde dan ook in werkelijkheid. Natuurlijk bleef in de voorafgaande samenkomsten, in de ure des gebeds op 5 juli en in de voormiddagsamenkomst op 6 Juli, het feestelijk gebeuren niet geheel verzwegen. Maar wij krijgen uit de verslagen de indruk, dat men de algemene vergadering niet van het begin tot het einde in het teken van het herdenken heeft geplaatst. Men wilde blijkbaar de soberheid betrachten. Opzettelijk heeft men alleen de namiddag-samenkomst, die men anders gewoon was te gebruiken voor een openbare meeting met debat, het liefst met tegenstanders, ditmaal voor het jubileum bestemd.

Gelijk gezegd, hield Prof. Woltjer de feestrede, waarin een overzicht van de achterliggende jaren werd geboden en gesproken werd van de nieuwe periode, welke met de toekenning van de effectus civilis voor de examens stond aan te breken. Maar daarnaast was het bijzondere van die ogenblikken nog in een ander verschijnsel gelegen. Het podium, zo verhaalt het verslag, bood een enigszins ongewone aanblik. „In den regel nemen daar slechts plaats de heeren Directeuren, Curatoren en Professoren, een uitgelezen gezelschap dat deftigen ernst en strenge wetenschap vertolkt. Maar thans werd de stoffage eenigszins anders. Er had zich een zangkoor opgesteld, dat veelschoons beloofde ten gehoor te brengen.